

SĄD NAJWYŻSZY
Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego

Warszawa, 20 października 2022 r.

BSA II.021.55.2022

Pan
Krzysztof Kwiatkowski

Przewodniczący Komisji Ustawodawczej
w Senacie Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Przewodniczący,

w odpowiedzi na pismo z dnia 7 października 2022 r., BPS.DKS.KU.0401.24.2022, działając na podstawie art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. z 2021r. poz. 1904), w załączeniu uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do *projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy (druk senacki nr 824)*.

Z poważaniem,

dr hab. Małgorzata Manowska
/pismo podpisane podpisem elektronicznym/

BSA II.021.55.2022

**Uwagi Sądu Najwyższego
do projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy
(druk senacki nr 824)**

Przedłożony do opiniowania senacki projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy przewiduje rozszerzenie zakresu pomocy udzielanej przez Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, o którym mowa w art. 43 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U.2021 poz. 53 t.j.) (dalej: k.k.w.) na osoby poszkodowane działalnością podmiotów rynku finansowego podlegających nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego.

Projektowana zmiana „stanowi odpowiedź na mankamenty obecnie obowiązującego prawa w zakresie bezpieczeństwa rynku finansowego, których widocznym przejawem stała się liczna grupa osób poszkodowanych działalnością GetBack S.A.” (s. 1 uzasadnienia projektu).

Jak wynika z treści uzasadnienia projektu, asumpt do podjęcia prac legislacyjnych stanowiła przeprowadzona przez Najwyższą Izbę Kontroli kontrola, w ramach której badano działalność organów oraz instytucji państwowych oraz podmiotów organizujących rynek finansowy wobec spółki GetBack S.A., podmiotów oferujących jej papiery wartościowe oraz ją audytujących (s. 3 uzasadnienia projektu). W wyniku kontroli NIK stwierdziła, że „instytucje państwowe nie zapewniły skutecznej ochrony konsumentów przed niezgodną z prawem działalnością spółki GetBack oraz innych podmiotów oferujących i dystrybuujących jej papiery wartościowe” (s. 3 uzasadnienia projektu), a w informacji pokontrolnej NIK „wskazała kilka koniecznych kroków, które winny być podjęte w celu zwiększenia ochrony inwestorów na rynku finansowym” (s. 3 uzasadnienia projektu).

W ocenie Projektodawców proponowane w przedłożonym do opiniowania projekcie rozwiązania prawne mają odnosić się „do tej płaszczyzny działań, która ma na celu pomoc instytucjonalną dla osób poszkodowanych przez podmioty rynku finansowego podlegające nadzorowi sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego” (s. 3 uzasadnienia). Zgodnie z zamierzeniem Projektodawców cel ten (pomoc dla poszkodowanych działaniem spółki GetBack S.A.) może zostać zrealizowany ze środków istniejącego już funduszu celowego jakim jest Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, o którym mowa w art. 43 k.k.w.

Projekt przewiduje w szczególności stworzenie odrębnego przepisu - art. 43 § 8 pkt 1aa k.k.w., w myśl którego środki Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej miałyby zostać przeznaczone zwłaszcza na pomoc medyczną, psychologiczną, rehabilitacyjną, prawną oraz materialną, udzielaną przez jednostki zaliczane do sektora finansów publicznych osobom poszkodowanym działalnością podmiotów rynku finansowego podlegających nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego (s. 4 uzasadnienia projektu).

W projektowanym art. 2 zaproponowano, by pomoc udzielana przez Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej na podstawie nowelizowanego art. 43 § 2 k.k.w. oraz wprowadzanego art. 43 § 8 pkt 1aa k.k.w. dotyczyła również osób poszkodowanych działalnością podmiotów rynku finansowego przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy.

Projektowane rozwiązania nie zasługują na aprobatę.

Odnosząc się do treści projektu, nie kwestionując zasadności wprowadzenia regulacji, która pozwoliłaby na finansowanie i udzielanie pomocy osobom poszkodowanym działalnością podmiotów rynku finansowego podlegającym nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego należy zgłosić kilka zastrzeżeń w zakresie techniki prawodawczej i proponowanych w nim rozwiązań.

I. Uwagi o charakterze legislacyjnym:

1. Przesłanki podjęcia decyzji o przygotowaniu projektu aktu normatywnego.

Wyściowe znaczenie dla oceny projektowanej regulacji powinna mieć ocena przesłanek podjęcia decyzji o przygotowaniu projektu ustawy. Metodykę podejmowania decyzji o przygotowaniu projektu aktu normatywnego reguluje § 1 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz.U. 2016, poz. 238 t.j., cyt. dalej jako z.t.p.). Przepis ten zawiera usystematyzowany zbiór zasad dotyczących sposobu prowadzenia prac legislacyjnych. Jednym z etapów poprzedzających podjęcie decyzji o przygotowaniu projektu ustawy jest przeprowadzenie analizy aktualnego stanu prawnego. Jak podkreśla się w literaturze, należy wówczas przede wszystkim zapoznać się ze wszystkimi obowiązującymi w danej dziedzinie regulacjami prawnymi i opisać je, gdyż warunkiem spójności systemu prawnego jest projektowanie aktów normatywnych jako elementu pewnej całości, z zachowaniem elementarnej spójności regulacji zawartej w poszczególnych aktach. Taki tryb pracy nad projektem umożliwia stworzenie aktu normatywnego, który nie będzie niezgodny z innymi aktami i nie będzie powtarzał przepisów zawartych w innych aktach (G. Wierczyński, *Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz, WK 2015, komentarz do § 1, teza 6*). Wymóg ten nie został w pełni zrealizowany w przedstawionym do zaopiniowania projekcie. Jak wynika z treści uzasadnienia projektu nie zostały poddane analizie regulacje prawne odnoszące się do szeroko rozumianej ochrony inwestorów na rynku finansowym zawarte w szczególności w ustawach takich jak ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz. U. 2022, poz. 187 t.j.) oraz ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. 2022, poz.1500 t.j.).

Kolejnym etapem poprzedzającym podjęcie decyzji o przygotowaniu projektu ustawy jest ustalenie możliwości podjęcia środków interwencji organów władzy publicznej, alternatywnych w stosunku do uchwalenia ustawy. Tymczasem analiza treści uzasadnienia do opiniowanego projektu prowadzi do wniosku, że na potrzeby proponowanej zmiany legislacyjnej takie rozważania nie zostały przeprowadzone.

2. Zakres podmiotowy i przedmiotowy ustawy.

Zasada konsekwencji w określaniu zakresu ustawy ma na celu zwiększenie czytelności systemu prawa i ułatwienie wyszukania odpowiedzi na pytanie o to, jak prawo reguluje daną kwestię. Stosownie do treści § 3 ust. 2 z.t.p. zakazuje się zamieszczać w ustawie przepisy, które regulowałyby sprawy wykraczające poza wyznaczony przez nią zakres przedmiotowy oraz podmiotowy. Pod pojęciem zakresu przedmiotowego ustawy rozumie się stosunki społeczne, które reguluje dana ustawa. Natomiast zakres podmiotowy ustawy to krąg podmiotów, do których się ona odnosi. Jak zasadnie zwraca się uwagę w doktrynie, zakres przedmiotowy i podmiotowy jest sygnalizowany w tytule ustawy w ramach określenia jej przedmiotu, a bardziej szczegółowo opisywany w przepisach ogólnych tej ustawy (G.

Wierczyński, Komentarz do rozporządzenia w sprawie "Zasad techniki prawodawczej", [w:] Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz, WK 2016, komentarz do § 3, teza 1 i 6).

Przenosząc te rozważania na kanwę opiniowanego projektu, w pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że proponowane przez Projektodawców rozwiązania ingerują w sposób bezpośredni w treść przepisów Kodeksu karnego wykonawczego, a zatem ustawy, której już sam tytuł wskazuje, że stanowi ona akt normatywny odnoszący się do szerokokorozumianego prawa karnego. Z kolei zakres spraw regulowanych tą ustawą (zakres przedmiotowy) szczegółowo określa art. 1 k.k.w. Zasadą wynikającą z art. 1 § 1 k.k.w. jest to, że według przepisów tego kodeksu są wykonywane – o ile ustawa nie stanowi inaczej – orzeczenia: wydane w postępowaniu karnym, wydane w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe, wydane w postępowaniu w sprawach o wykroczenia skarbowe, wydane w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, o karach porządkowych i środkach przymusu skutkujących pozbawieniem wolności (wydane zarówno w postępowaniu karnym, jak i w innych rodzajach postępowań sądowych). Powyższe prowadzi do wniosku, że przedmiotem postępowania karnego wykonawczego jest wykonywanie orzeczeń w postępowaniu karnym, w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, w postępowaniu w sprawach o wykroczenia oraz kar porządkowych i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności (*K. Postulski, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, wyd. IV, WKP 2017, komentarz do art. 1, teza 1 i 2*). W analizowanym kontekście ważkie znaczenie ma także to, że prawo karne wykonawcze stanowi jeden z fragmentów prawa karnego *sensu largo*, egzystujący obok prawa karnego materialnego i prawa karnego procesowego, a przepisy tych dyscyplin wykazują szereg wzajemnych powiązań, tworząc tym samym spójny system norm, których celem jest zwalczanie przestępczości. Jednocześnie każda ze wskazanych dyscyplin realizuje ten cel za pomocą środków i metod postępowania właściwych dla danej gałęzi prawa.

O ile zatem pomoc osobom poszkodowanym działalnością podmiotów rynku finansowego podlegających nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego nie budzi wątpliwości, niemniej jednak nie wydaje się zasadnym udzielanie jej w ramach zadań finansowanych ze środków Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Zawarcie projektowanej regulacji w ramach prawa karnego wykonawczego - którego przedmiotem jest określenie trybu postępowania zmierzającego do wykonania orzeczonych kar lub innych środków reakcji na przestępstwo (wykroczenie), nakreślenie celów, które w toku ich wykonywania powinny zostać osiągnięte, wskazanie kształtu poszczególnych kar i środków oraz zasad ich wykonywania - prowadzi do naruszenia zasady jednorodności przedmiotowej ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U.2021 poz. 53 t.j.).

Analiza uzasadnienia projektu wydaje się nadto wskazywać, że proponowane regulacje wykraczają również poza zakres przedmiotowy ustawy Kodeks karny wykonawczy. Nie bez znaczenia jest bowiem to, że przesłankę mającą uzasadniać udzielenie pomocy, o której mowa w art. 43 § 8 pkt 1 k.k.w. stanowić miałyby wyłącznie fakt posiadania statusu osoby poszkodowanej szeroko rozumianą działalnością podmiotów rynku finansowego podlegających nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego. Oznacza to, że ze środków Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej finansowana miałyby być pomoc kierowana w stosunku do podmiotów, których sytuacja bytowa uzasadniająca jej udzielenie nie została wywołana zdarzeniami mającymi „charakter karny”, lecz podejmowanymi przez te podmioty decyzjami związanymi z obrotem papierami wartościowymi (oraz inną działalnością) z udziałem podmiotów rynku finansowego podlegających nadzorowi KNF.

3. Uzasadnienie projektu.

Rzetelne sporządzanie uzasadnień do projektów ustaw nie tylko podnosi jakość uchwalanych ustaw, ale również umożliwia weryfikację założonych celów projektu i projektowanych rozwiązań

legislacyjnych. Z treści art. 77 ust. 2 Regulaminu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (uchwała Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 listopada 1990 r. Regulamin Senatu, t.j. M.P. z 2018 r., poz. 846) jednoznacznie wynika, że uzasadnienie projektu ustawy powinno zawierać m.in. cel wydania ustawy, przedstawiać rzeczywisty stan w dziedzinie, która ma być unormowana, jak również wykazywać różnicę pomiędzy dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym oraz przedstawiać przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne.

Odnosząc się do wymogów jakie winno spełniać uzasadnienie projektu ustawy w doktrynie podkreśla się, że uzasadnienie powinno być jasne i wyczerpujące. Dzieli się ono na część ogólną i szczegółową. W części ogólnej zwięźle omawia się stan faktyczny i prawny w dziedzinie, która ma być objęta regulacją, a następnie wyjaśnia się cel i założenia nowego aktu prawnego. W części szczegółowej omawia się poszczególne przepisy projektowanego aktu (*G. Wierczyński [w:] T. Bąkowski i in., Zasady techniki prawodawczej. Komentarz, ABC 2013, komentarz do § 12, teza 3*).

Wymogi te nie zostały w pełni zrealizowane w przedstawionym do zaopiniowania projekcie.

W istocie uzasadnienie projektu skupia się na opisie sytuacji podmiotów poszkodowanych działaniami spółki GetBack S.A. i wyraża intencję udzielenia pomocy tym podmiotom. Analiza treści uzasadnienia projektu wydaje się nadto wskazywać, iż celem projektodawcy jest zapewnienie poszkodowanym analogicznej pomocy jak podmiotom, do których odnoszą się regulacje Kodeksu karnego wykonawczego.

Mimo, że analizowana przez Projektodawcę sytuacja faktyczna wiąże się bezpośrednio z obrotem instrumentami finansowymi, Projektodawca nie odnosi się do żadnych obowiązujących regulacji, które dotyczą bezpieczeństwa rynku finansowego, lecz koncentruje uwagę na przepisie stanowiącym element szeroko rozumianego prawa karnego.

Jednocześnie Projektodawca nie wskazuje w uzasadnieniu projektu przyczyn, dla których proponowana regulacja ma zostać zamieszczona w Kodeksie karnym wykonawczym tj. ustawie obejmującej swoim zakresem zespół (ogół) norm prawnych, regulujących stosunki społeczne powstałe w szczególności w konsekwencji orzeczenia, a następnie wykonywania prawomocnych lub podlegających wykonaniu rozstrzygnięć sądowych zapadłych w postępowaniu karnym, w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, w postępowaniu w sprawach o wykroczenia oraz w przedmiocie wykonania kar porządkowych i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności. W żaden sposób Projektodawca nie odnosi się również do kwestii, dlaczego to właśnie środki Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej miałyby być przeznaczone na sfinansowanie pomocy poszkodowanym, ograniczając się wyłącznie do stwierdzenia, że „zdaniem projektodawcy, w obecnej sytuacji prawnej i faktycznej całkowicie zasadne jest wskazanie w ustawie, że pomoc dla poszkodowanych działaniem spółki GetBack mogłaby zostać sfinansowana z Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej” (s. 4 uzasadnienia). Z treści uzasadnienia projektu wydaje się wręcz wynikać, że powodem włączenia osób poszkodowanych działalnością podmiotów rynku finansowego do zakresu podmiotów objętych regulacją zawartą w art. 43 k.k.w. jest fakt, że Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej posiada niewykorzystane środki, a wskazane osoby poszkodowane również wymagają pomocy, o której mowa w art. 43 § 8 pkt 1 tej ustawy.

Zastrzeżenia budzi uzasadnienie projektu także w części, w której Projektodawca poddaje analizie poszczególne regulacje nowelizowanego przepisu.

Wskazać należy, że w zakresie proponowanego brzmienia art. 43 k.k.w. w uzasadnieniu opiniowanego projektu legislator - poza przytoczeniem aktualnej treści tej regulacji - wyłącznie wskazuje, że pomoc instytucjonalna dla osób poszkodowanych przez podmioty rynku finansowego mogłaby zostać zrealizowana ze środków „jednego z istniejących funduszy celowych, który w sposób sprawny i elastyczny umożliwiłby wydatkowanie środków (...) ponieważ „poszkodowani ci, jak wskazują

badania, w konsekwencji działania spółki GetBack S.A. stali się grupą wykluczoną finansowo i dotkniętą utratą zaufania do organów administracji publicznej, a także wycofaniem społecznym oraz zaburzeniami zdrowotnymi” (s. 3 i 4 uzasadnienia projektu).

Wskazane braki stanowią przykład naruszenia zasad racjonalnej legislacji w poważnym stopniu utrudniają dokonanie oceny projektu

II. Nowelizacja art. 43 k.k.w. – uwagi szczegółowe.

Wątpliwości stwarza proponowane w art. 43 k.k. rozwiązanie, w ramach którego ze środków Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej miałaby zostać sfinansowana pomoc osobom poszkodowanym działalnością podmiotów rynku finansowego podlegających nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego. Nie negując konieczności wprowadzenia regulacji prawnych mających na celu pomoc tym osobom, wskazać należy na istotę Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, celu, w jakim fundusz ten został powołany i zakresu jego działania. Nie można bowiem pominąć, że aktualne brzmienie art. 43 § 2 k.k.w. definiuje Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej jako państwowy fundusz celowy ukierunkowany na pomoc pokrzywdzonym i świadkom, przeciwdziałanie przestępczości oraz pomoc postpenitencjarną. Aczkolwiek zakresem zadań finansowanych ze środków Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej objęte są działania o różnorodnym charakterze (również takie jak finansowanie zadań mających związek z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych dla organów prowadzących postępowanie karne i ich pracowników w zakresie postępowania z pokrzywdzonymi i świadkami oraz propagowania alternatywnych metod rozwiązywania sporów, w szczególności mediacji, a także finansowanie zadań związanych z powstawaniem i wyposażaniem tzw. przyjaznych pokoi przesłuchań w jednostkach wymiaru sprawiedliwości), niemniej jednak - z perspektywy przedmiotowej - ich realizacja dotyczy kwestii związanych z popełnianiem przestępstw i ich zapobieganiem, natomiast z perspektywy zakresu podmiotowego – działania te odnoszą się w sposób bezpośredni lub pośredni do osób „uczestniczących w procesie karnym” tj. skazanych i osób im najbliższych, świadków i osób im najbliższych, pokrzywdzonych przestępstwem i osób im najbliższych.

Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że w sytuacji uzyskania przez poszkodowanego działalnością podmiotów rynku finansowego podlegających nadzorowi KNF statusu osoby pokrzywdzonej przestępstwem, znajdą do niego zastosowanie przepisy art. 43 k.k.w. przewidujące w szczególności pomoc medyczną, psychologiczną, rehabilitacyjną, prawną i materialną, o której mowa w § 8 pkt 1a tego artykułu.

Na marginesie prowadzonych rozważań zwrócić należy uwagę także, że poszerzenie kręgu podmiotów uprawnionych do korzystania z pomocy finansowanej ze środków Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej spowodowałoby ograniczenie środków przeznaczonych na realizację zadań nałożonych na fundusz, a stanowiących istotę jego powołania i działalności tj. pomoc pokrzywdzonym i świadkom oraz pomoc postpenitencjarną.

III. Podsumowanie.

Powyższe uwagi krytyczne sprawiają, że oceniany projekt nie powinien stać się przedmiotem dalszych prac legislacyjnych.

W przypadku podjęcia dalszych prac legislacyjnych ukierunkowanych na stworzenie rozwiązań mających na celu udzielenie pomocy osobom poszkodowanym działalnością podmiotów rynku finansowego podlegających nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego zasadnym wydaje się rozważenie możliwości objęcia tych regulacji zakresem ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji

przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz. U. 2022, poz. 187 t.j.) bądź ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. 2022, poz.1500 t.j.).

Odnosząc się do ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz. U. 2022, poz. 187 t.j.) zwrócić należy uwagę, że zakresem tej regulacji oprócz rozpatrywania reklamacji przez podmioty rynku finansowego, składanych przez klientów tych podmiotów, są objęte również działania Rzecznika Finansowego oraz funkcjonowanie Funduszu Edukacji Finansowej (art. 1 ustawy). Wymieniony fundusz stanowi formę funduszu celowego, którego dysponentem jest Rzecznik, który dodatkowo odpowiada za jego realizację oraz obsługę. Niewątpliwie ważkie znaczenie ma również okoliczność, że - jak wynika z treści art. 43c tej ustawy-środki Funduszu pochodzą w szczególności z: wpływów z tytułu kar pieniężnych nakładanych przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059 oraz z 2021 r. poz. 680, 815 i 1598), oraz art. 3c ust. 1 pkt 5, art. 3g ust. 1 pkt 7 i art. 3h ust. 2 pkt 2 tej ustawy; wpływów z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w art. 112 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275); wpływów z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w art. 159 ust. 5a, art. 183 ust. 4a i art. 193 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1415 oraz z 2021 r. poz. 1598). Powyższe mogłoby zatem dawać asumpt do podjęcia prac legislacyjnych w celu stworzenia regulacji poszerzających zakres zadań Funduszu Edukacji Finansowej i tym samym umożliwienia przeznaczania środków Funduszu Edukacji Finansowej na pomoc poszkodowanym działalnością podmiotów rynku finansowego podlegających nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego, bądź alternatywnie utworzenia w ramach tej ustawy odrębnego funduszu celowego tj. Funduszu Pomocy Poszkodowanym działalnością podmiotów rynku finansowego.

Z kolei ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowym (Dz. U. 2022, poz.1500 t.j.). reguluje zasady, tryb i warunki podejmowania i prowadzenia działalności w zakresie obrotu instrumentami finansowymi, prawa i obowiązki podmiotów uczestniczących w tym obrocie oraz wykonywanie nadzoru w tym zakresie (art. 1 ustawy). Z perspektywy opiniowanej regulacji istotne znaczenie ma fakt, że w ramach tej ustawy, w dziale V, zamieszczono przepisy dotyczące zabezpieczenia interesów inwestorów i przewidujące system rekompensat. W tym kontekście warte rozważenie byłoby usytuowanie w ramach tego działu przepisów dotyczących pomocy poszkodowanym w zakresie związanym z obrotem papierami wartościowymi, przykładowo poprzez powołanie organu lub instytucji, która kompleksowo zajmowałaby się taka pomocą.